

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II

El 28 d'octubre de 1958, a setanta-set anys d'edat, fou elegit papa Joan XXIII. Al cap de tres mesos, el 25 de gener de 1959, anunciava la convocatòria d'un concili ecumènic. En l'homilia de la festa de la Pentecosta del 17 de maig del mateix any, considerava que aquesta convocatòria era el seu principal motiu de goig i parlava d'una «nova Pentecosta». Després d'un temps de preparació, el Concili Vaticà II es posà en marxa el dia 11 d'octubre de 1962 i seria clausurat el 8 de desembre de 1965. Un cop acompanyada la primera etapa, el 3 de juny de 1963 va morir el beat Joan XXIII. Prengué el relleu el seu successor Pau VI. Amb motiu del cinquantè aniversari som convocats a viure un *Any de la Fe*

i tindrem ocasió de repassar què diu el Concili; com, per exemple, en el decret *Ad gentes*, núm. 4: «Sense cap dubte, l'Esperit Sant ja actuava en el món abans que Crist fos glorificat. Però, el dia de la Pentecosta, vingué sobre els deixebles per conuiu-hi eternament, l'Església es manifestà en públic davant la multitud, començà la difusió de l'Evangelí entre els gentils per mitjà de la predicació i, finalment, fou prefigurada la unió dels pobles en la catolicitat de la fe. [...] Car per Pentecosta començaren els "fets dels apòstols", així com, en sobrevénir l'Esperit Sant a la Verge Maria, Crist havia estat concebut i, en baixar l'Esperit Sant damunt Ell orant, Crist fou conduït a l'obra del seu ministeri.»

Diumenge de Pentecosta | Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols (2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus tots aquests que parlen? Doncs, com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les granses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial (Salm 103)

Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cada un de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol esperit per a formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

2

full

Alè de Déu, Sant Esperit de Déu

Què seria el nostre cos, amb tota la seva força, si no guardés en el seu interior el principi vital que l'anima i el *personalitza*? El llibre del Gènesi explica que, quan Déu creà la criatura humana, ho féu modelant-la amb pols i, després, infonent-li *alè de vida* (Gn 2,7).

Amb aquesta imatge tan senzilla, la Bíblia ens ensenya que el principi vivificant de tota persona és *l'alè de Déu*, això és, el seu Esperit. Com és d'important la presència de l'Esperit de Déu en nosaltres! I és que tota la grandesa humana, tant el caràcter únic de cada persona com la infinitud de la seva interioritat, prové d'aquesta llavor divina, d'aquest *alè de vida* rebut de Déu. Si això és així d'important en el cas de cada in-

dividu, tant més ho serà en el cas de l'Església. Avui, de fet, celebrem la solemnitat de Pentecosta: la vinguda de l'Esperit Sant sobre els Apòstols i la Verge Maria, sobre l'Església naixent. Què seria l'Església sense l'impuls vivificador de l'Esperit Sant?

«Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.» Aquestes paraules del salm d'avui mostren bé quin és el miracle que pot produir l'Esperit de Déu, el seu alè, quan és vessat en el cor dels homes i, també, en l'Església. Supliquem, doncs, a Déu aquest do, el do del seu Sant Esperit: que ens faci renéixer i que renovi la nostra vida i les nostres comunitats cristianes!

On hi ha l'Esperit del Senyor hi ha la llibertat! (2Co 3,17) |

Romà Casanova, bisbe de Vic

Quan el Concili Vaticà II reflexiona en el capítol segon de la constitució *Lumen gentium* sobre l'Església, la posa, evidentment, en relació amb Crist, en qui la nova aliança de Déu amb tota la humanitat arriba a la seva plenitud. Per això l'Església la defineix com a «poble messiànic que té per cap Crist»; un poble que «té per condició la dignitat i la llibertat dels fills de Déu, en els cors dels quals l'Esperit Sant habita com en un temple». La condició de la dignitat i la llibertat de fill de Déu no és prèvia a la nostra incorporació a l'Església per mitjà de la fe i del baptisme, sinó que ens és donada pel misteri de la salvació del Pare, en Crist, per l'Esperit Sant. La llibertat ens és atorgada com a do per la presència de l'Esperit Sant en el nostre cor com en un temple.

Aquesta afirmació profundament cristiana pot xocar amb la mentalitat dominant. El concepte de llibertat és entès com la capacitat de decidir —i de decidir el que és bo o dolent, veritat o mentida!— de tota persona més enllà de la veritat i de l'amor, com un afermar-se com a norma moral absoluta, àdhuc davant de Déu, creador i estimador de la naturalesa humana, de tots i cada un dels homes.

Els cristians, però, afirmem que la llibertat ens ha estat donada com un do per Déu mateix. Un do en el més pregon del cor per a cercar i viure la veritat i l'amor. La llibertat ens ha estat donada com a gran do per a poder arribar al trobament amb el Déu viu i

vertader i donar-nos del tot al seu misteri, que és la nostra vida. I l'Esperit Sant creador és present en el cor de l'home que cerca sincerament el sentit de la vida, ajudant-lo, sense prendre-li mai la llibertat.

La llibertat és do de l'Esperit Sant en el cor del qui creu en Crist. *Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures* (Ga 5,1), *per l'Esperit Sant que ens ha estat donat* (Rm 5,5), *perquè on hi ha l'Esperit del Senyor hi ha la llibertat* (2Co 3,17). I aquesta llibertat és do i tasca per a obrir-nos contínuament a l'acció de l'Esperit Sant en el nostre cor en aquest camí de llibertat més plena, sabent, però, que aquesta arribarà a la plenitud en la manifestació de Crist, quan el do serà ple i mai no es perdrà. *L'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament: l'univers creat ... manté l'esperança que també ell serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu* (Rm 8,19-21).

El testimoni dels fills de l'Església en aquest moment de la història ha de ser el de la llibertat, do de l'Esperit Sant. Al llarg dels segles tenim el testimoni de tantes persones que no s'han doblegat al pensament dominant que reclama la llibertat per oferir l'esclavatge de la mentida, de l'odi i de la mort. Aquests han estat els «màrtirs» en sentit ampli, els qui amb el do de l'Esperit Sant han estat capaços de desemascarar les mentides dominants i han viscut la llibertat per a dir i fer el que és veritat i amor.

Agenda litúrgica de la setmana**27 ■ Diumenge de Pentecosta /**

Cicle B. Sant Agustí de Canterbury, bisbe (†605). Sant Juli, màrtir (†311).
Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

Litúrgia de les hores: Setmana IV

28 ■ Dilluns. Sant Lanfranc, bisbe (†1089).

Lectures: 1Pere 1,3-9 / Salm 110 / Marc 10,17-27

29 ■ Dimarts. Sant Just, bisbe (s. VI).

Lectures: 1Pere 1,10-16 / Salm 97 /

Marc 10,28-31

30 ■ Dimecres. Sant Ferran III el Sant (†1252). Santa Joana d'Arc, verge (†1431). Beat Pere Tarrés, metge i prevere (†1950).

Lectures: 1Pere 1,18-25 / Salm 147 / Marc 10,32-45

31 □ Dijous. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Santa Amèlia, verge (s. VII?). Santa Petronella, verge (s. I).

Lectures: Isaïes 52,13–53,12 / Salm 39 / Lluc 22,14-20

1 ■ Divendres. Sant Justí, màrtir (s. II).

Lectures: 1Pere 4,7-13 / Salm 95 / Marc 11,11-26

2 ■ Dissabte. Sant Marcel·lí i sant Pere, màrtirs (†303).

Lectures: Judit 17,20b-25 / Salm 62 / Marc 11,27-33

3 □ Diumenge de la Santíssima Trinitat / Cicle B. Sant Carles Luanga i companys, màrtirs (†1886). Santa Clotilde, reina (†545).

Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20

L'oratori del Sant Dubte d'Ivorra, a Roma | M.Teresa Valero i Melgosa*

Un cant a l'Eucaristia

Tot just ara fa un any que les nostres terres estaven encara corpreses amb l'execució de l'oratori «Noces de Sang», peça sacra composta per Mons. Valentí Miserachs amb lletra de Mn. Climent Forner. Els concerts que es varen dur a terme en tres indrets del nostre bisbat —Cervera, Solsona i Ivorra— varen atraure un munt de persones, i cap d'elles no va restar indiferent en sentir la bella peça musical.

Empro les paraules de mossèn Climent que, encara emocionat, ho va voler compartir en l'espai «Vora el foc» del Full diocesà del dia 12 de juny: «No recordo haver-me emocionat mai tant en un concert, això que m'agrada molt d'escoltar-ne... És d'aquelles emocions estètiques, semblants a les dels místics, que només els artistes són capaços d'experimentar. Que ho diguin, si no, els centenars i centenars d'espectadors que, com a mínim, en quedaven admirats. Encara ara em deixo endur per aquell pianíssim final de la pregària de vespres, talment una posta de sol que es rendeix davant la custòdia amb el Santíssim en la processó de Corpus Christi, amén... Fins els ocellics deixaven de piular per no profanar el silenci.»

Era primavera i, tal com en l'obra poètica que posa lletra a l'oratori, tot passa en un dia, el dia de Corpus, des de la sortida del sol fins a l'ocàs. Els centenars de persones que varen assistir als diferents concerts pogueren reviure en una hora, amb gran mestria i una excepcional bellesa, el miracle

d'Ivorra. La peça va ser interpretada per l'orquestra Julià Carbonell de les terres de Lleida, les corals Ginesta de Cervera, Polifònica de Puig-reig, Orfeo Nova Solsona i els solistes Marta Cordomi, Toni Marsol, Pau Bordes i Jordi Casanova.

El públic dempeus i aplaudint sense parar, els ulls humits d'emoció i el cor ple de la joia de l'Esperit, és el recull final d'un treball fet amb cura, amb tot el sentiment d'una terra, d'un poble.

Una llarga trajectòria

Mons. Valenti Miserachs va néixer a Sant Martí de Sescueioles (Anoia) l'any 1943 i en l'actualitat és un dels més grans exponents de la música sacra, és director del Pontifici Institut de Musica Sacra de Roma i, des de fa quaranta anys, mestre de capella de la basílica de Santa Maria la Major, plaça que ens els últims temps han ocupat figures de la talla de Refice, Perosi, Casimiri i Bartolucci.

Miserachs va arribar a la capital italiana l'any 1963 i ha estat allà on ha desenvolupat la major part de la seva carrera, ocupant el lloc d'organista de la Capella Júlia de la basílica de Sant Pere del Vaticà, ha impartit càtedra en l'escola Tomàs Lluís de Victoria de Roma, també ha estat professor del conservatori de Matera a Itàlia i treballa activament

com a director coral i compositor, destacant entre moltes de les seves peces els oratoris.

El mestre Miserachs, després d'aquesta llarga trajectòria, encara guarda un cor tendre, capaç d'emocionar-se amb la lectura dels deixebles d'Emàús, de remoure tot una platea plena a vessar, d'eleva- nos fins a les cimes més altes, perquè, tal com diu ell, «un dels grans tresors culturals de la humanitat és la música sacra, expressió artística on l'espiritualitat ha manifestat sempre la seva aspiració a una perfecció que li permeti transcendir la seva realitat i expressar amb tota dignitat els sentiments que brollen de la seva fe».

Ara, després de la creació del dicasteri per a la Nova Evangelització per part del papa Benet XVI, en què tota l'Església està en discerniment, Mons. Miserachs manifesta que una de les màximes satisfaccions de tota la seva trajectòria ha estat haver tingut ocasió d'evangelitzar a través dels seus oratoris i música sacra en general.

L'oratori a Roma

La pròxima jubilació de Mons. Valentí Miserachs com a director del Pontifici Institut de Música Sacra i com a reconeixement de la seva llarga trajectòria, així com l'èxit en l'execució d'aquesta peça musical en les nostres terres, va fer pensar a interpretar l'oratori musical a Roma, en concret a la basílica de Santa Maria la Major, una de les set grans basíliques de Roma i on Miserachs és el mestre de capella.

S'ha volgut reproduir la seva posada en escena tal com es va dur a terme en el nostre bisbat, amb els mateixos músics, cantaires i solistes. Els quatre solistes, la coral Ginesta de Cervera i l'Orfeó de Solsona de seguida varen manifestar la seva il·lusió i el seu compromís a participar en aquest projecte únic i inaudit per les nostres terres; l'orquestra Julià Carbonell i la Polifònica de Puig-reig per motius aliens i laborals no hi podran participar; per aquest motiu es reforçarà el conjunt orgànic amb una orquestra i cantaires romans.

És ben significatiu que la data per a aquest concert sigui la del 8 de juny, enmig ben bé de les festes de Corpus, solemnitat dels Cos i la Sang de Crist, en què tota l'Església catòlica celebra de manera

especial l'Eucaristia. L'oratori, com diu el seu títol, «Noces de sang», és un cant tot ell a l'Eucaristia.

Moltes són les persones del nostre bisbat que volen acompanyar el mestre Miserachs en aquest comiat, com també reviure l'experiència viscuda el mes de maig de l'any passat en les nostres terres. Per aquest motiu des del bisbat de Solsona s'ha fet la proposta d'un viatge de tres dies a Roma, en el qual, a més de gaudir de l'oratori musical, podrem participar en la processó de Corpus que el papa Benet XVI presideix cada any pels carrers de Roma, celebrar missa als peus de la tomba de l'apòstol Sant Pere i visitar Roma, tot això acompanyats pel nostre bisbe Xavier Novell.

Per raó de la importància i categoria de l'oratori «Noces de sang» com a peça sacra però també dins la nostra cultura catalana i que dóna relleu i projecció internacional a la nostra terra i els nostres costums, la Generalitat de Catalunya ha volgut també acompanyar-nos-hi, confirmant l'assistència, al concert del dia 8 i també a la missa a Sant Pere del Vaticà, del secretari de govern, Sr. Germà Gordó, així com també de diverses autoritats de la Generalitat.

«Som l'Església de Solsona que celebra el jubileu d'aquest Sant Dubte d'Ivorra fent camí, enmig d'esbarzers, vers el Regne que corona de Déu Pare el somni etern» (estrofa final de l'oratori).

*Responsable de coordinació de l'oratori «Noces de sang»

Comunicat de la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants

Aquesta plataforma aplega una vintena d'entitats i grups. Amb data 3 de maig del 2012, va fer públic un comunicat en relació al Decret Llei 16/2012 del Govern espanyol amb el qual s'introdueixen diferents modificacions legislatives en l'assistència pública sanitària, decret que el Govern català ha dit que no tindria aplicació a Catalunya.

1. L'esmentat Decret Llei, entre moltes altres mesures que no són objecte de la nostra atenció aquí, elimina del dret a l'assistència sanitària a les persones estrangeres sense autorització de residència a l'Estat espanyol, un dret reconegut fins ara per la Llei d'Estrangeria. L'assistència ja només es mantindrà en els casos d'urgència per accident o malaltia greu fins a l'alta mèdica, dones embarassades i menors de divuit anys.

2. Des del nostre punt de vista, aquesta mesura, de dubtosa constitucionalitat, representa una greu i inacceptable involució en matèria de drets humans, en restringir greument el dret a la protecció de la salut i a l'assistència mèdica de les persones afectades, reconegut en l'art. 25.1 de la Declaració Universal del Drets Humans, posant també en perill el seu dret a la vida i menyspreant la seva dignitat humana. Alhora, comportarà un factor d'inseguretat i exclusió social per a aquests col·lectius, fet que s'afegeix a la creixent precarietat que ja pateixen, enviant un missatge populista i molt perillós d'estigmatització dels estrangers.

3. A parer nostre, aquesta mesura no es pot justificar

per la intenció de reduir el dèficit públic, atès que l'estalvi econòmic que representa en el conjunt del pressupost sanitari és mínim. Al contrari, és més que probable que, en molts casos, el fet de no prestar l'assistència mèdica oportuna generarà posteriorment un cost econòmic superior, quan moltes patologies acabin derivant en malaltia greu. A més a més, això pot contribuir a col·lapsar els serveis d'urgències. Tampoc no es pot justificar pel fet que existeixin casos de frau en la utilització dels serveis de salut per part d'algunes persones estrangeres («turisme sanitari»). En tot cas, calen mesures per a evitar o reduir el frau que es pugui produir, en comptes d'eliminar l'assistència de forma generalitzada a tot un col·lectiu.

4. Des del nostre punt de vista, aquesta mesura s'integra en una tendència preocupant de polítiques que, en l'actual context de crisi econòmica, perjudiquen especialment els col·lectius socials més vulnerables i debiliten greument l'Estat del benestar o Estat social. Aquesta forma d'Estat és una conquesta irrenunciable de justícia social, que Europa hauria de mantenir i reivindicar com a model de referència global.

5. Per tot això, instem el Govern espanyol a rectificar aquesta mesura i a continuar oferint assistència mèdica a tota persona que ho necessiti. Com recorda contínuament l'Església, «qualsevol emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots en qualsevol situació» (Benet XVI, *Caritas in veritate*, 65). [...]

Assemblea de Càritas de la diòcesi de Vic

Dissabte vinent, 2 de juny, a partir de dos quarts de deu del matí, se celebrarà al Seminari de Vic l'Assemblea Diocesana de Càritas.

Representants de més de cinquanta grups parroquials i arxiprestals es trobaran per fer balanç del darrer passat, aprovar la memòria i el pressupost i, dividits en quatre grups de treball, prendre el pols a la greu situació actual tot dissenyant noves accions centrades en aquests quatre punts: acolliment i necessitats bàsiques; atur i inserció; immigració; voluntaris i animació de les parròquies.

Us recordem que tots els grups parroquials, socis, voluntaris i creients de les nostres comunitats hi són convidats.

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud (6)

El diumenge dia 11 de març el senyor bisbe visità Sant Miquel de Castellgalí. El P. Josep Mª Morros, escolapi, rector i arxiprest del Bages-Sud, rebia el prelat a la rectoria. Reunió amb les catequistes de la parròquia. Missa estacional cantada pel cor de Guardiola i església plena. Exhortació episcopal a deixar-se purificar per Crist. Petició al Santíssim per les vocacions, amb encens finíssim que el senyor rector havia portat d'Itàlia; i com es notava! Agraïments i salutacions. Entraren a la sagristia els nens i nenes que es preparen per a la primera comunió, acompanyats dels seus pares. Mirades celestials dels sants innocents que feien preguntes espontànies. Fou el moment més agradable de la visita. Visita a la residència d'avis i a una malalta a domicili. I dinar de treball amb els puntals de la parròquia per a parlar del campanar. Ha estat colpit per dos llamps. No és estrany. Des de la carretera que va a Barcelona es veu de lluny enmig del que s'assembla a un niu de cases. Far de fe per a tothom qui vol alçar el cor a Déu. Sobretot, que no ens caigués!

El dissabte dia 17, a migdia, el senyor bisbe visità Sant Miquel de Castelltallat, al cim d'un turó d'horitzons quasi infinits. Un encert, haver-hi construït un observatori astronòmic. Constitueix un conjunt religiós i científic que et porta cap al cel. Hi vaig poder mirar el sol amb les seves flames; Déu meu, quantes meravelles! La missa estacional fou ben participada. L'evangeli del quart diumenge de Quaresma (Jn 3) ens parla de l'amor etern de Déu; un ensenyament que ha transformat la vida de la humanitat. Era bell i bo de poder-ho meditar davant el retaule de

sant Miquel Arcàngel, restaurat pel juliol del 2002. Data de 1613 i és com nou. L'església és tan bonica i ben conservada que hom s'hi troba acollit com en un bressol. No és estrany que l'antic rector, el polifacètic Mn. Josep Mª Riubrogent, s'hi volgués quedar per sempre. Està enterrat a la paret oriental del temple. La gent li féu una làpida amb dues ratlles de música seva que, amb lletra de Mn. Jacint Verdagner, fa: «Cobriu-me de flors, que d'amor em moro; cobriu-me de flors, que em moro d'amor.»

Breus

» **Apostolat de l'Oració.** Les intencions del Sant Pare per al mes de juny són les següents: *General:* Perquè els creients sàpiguen reconèixer en l'Eucaristia la presència viva del Ressuscitat que els acompanya en la vida de cada dia. *Missionera:* Perquè els cristians d'Europa redescobreixin la pròpia identitat i participin amb més decisió en l'anunci de l'evangeli.

» **Les Germanes Josefines de la Caritat** conviden a celebrar la festa del Sagrat Cor de Jesús, el dia 2 de juny, a les 6 de la tarda, a la casa on va néixer la seva fundadora la venerable Mare Caterina Coromina (Sant Nazari, al costat de la carretera que va de Prats de Lluçanès a Sant Feliu Sasserra). Hi haurà un parlament de Mn. Ramon Corts i Blay i les actuacions dins un acte de concert-pregària dels grups Bufanúvols i Brotes de olivo.

El naufragi del Titanic o l'esvaïr-se d'un món | Josep Molist i Rifà.....

La Teresita havia vingut a visitar la besàvia. Recordo vagament el diàleg entre elles, perquè d'això ja fa molts anys. Però recordo molt bé, i com si les veiés, la seva ubicació en el menjador de casa els avis. Era una tarda assolellada, potser de tardor. Es tractava d'una visita de les que es feien aleshores, quan el temps no comptava tant. Jo m'estava al menjador amb elles. La Teresita era una anciana una mica original. Provenia d'una família de la burgesia. Li agradava pintar. S'havia instal·lat a la que havia estat la cabanya dels senyors. Un hivern que va nevar molt, va haver de ser rescatada, mig congelada, d'aquell refugi de muntanya. Jo escoltava encuriolit la conversa d'elles dues. Recordo que em va impressionar molt quan la Teresita va dir mig somicant que tenia ben present l'enfonsament del *Titanic*, i que no podia evitar de plorar quan li venien a la memòria totes aquelles persones ofegades d'aquella forma tan tràgica. Jo, amb prou feines sabia res d'allò que contava. Però vaig comprendre que era alguna cosa que l'havia impactada molt. Perquè, tanmateix, les vivències que ens han afectat, resten sempre gravades en la nostra memòria com a records vius.

Fa cosa d'una parell de setmanes, vaig llegir un article sobre l'enfonsament del *Titanic*. El text barrejava la notícia dels fets amb la investigació històrica i la interpretació d'aquell esdeveniment com una metàfora

de la il·lusòria pretensió de l'home modern, fundada en la seva prepotència. L'autor de l'article, el periodista Xavier Valls Torner, hi afirmava que l'enfonsament del *Titanic* representà simbòlicament la fi d'un món, el de la *belle époque*, un món que havia cregut en el somni del progrés com a veritat inqüestionable. «Però —diu— el *Titanic* es va enfonsar. Fou un viatge cap a la mort carregat d'arrogància, com el d'aquella Europa enterrada en els camps de batalla de 1914.» I afegeix: «A mesura que s'enfonsava, amb els seus flamants ascensors, la seva formidable hèlice central de quatre pales i el seu modern radiotelègraf, s'esvaïa el somni del progrés com a veritat inqüestionable, i moria també l'aspiració de la ciència de reptar la naturalesa fins a perdre-li el respecte. Quan aquella notícia es va publicar en els diaris, la societat internacional va quedar consternada: el món en la seva concepció moderna havia fallat» (X. Valls Torner, «El naufragio del orgullo», dins *Dossier Historia y vida* (529). pp. 44-51).

La lectura de l'article m'havia portat a la memòria aquell relat que vaig sentir contar a la senyora Teresita ja fa molts anys. Em va fer gràcia haver tingut l'oportunitat de sentir explicar aquella història a una persona que l'havia viscuda com un fet contemporani, en un moment de la seva adolescència. Em va semblar fascinant. Aleshores vaig pensar en el misteri del pas del temps. Però aquesta seria una altra història.

Llibres | Els profetes, missatgers de Déu, de Núria Calduch Benages

Editat pel Centre de Pastoral Litúrgica. Volum 98 de la col·lecció Emaús. «L'objectiu d'aquestes pàgines —ens diu la mateixa autora— és introduir els lectors i lectores en el coneixement interior dels profetes bíblics i els seus llibres, perquè, així, puguin aprofundir en la seva comprensió de Déu i de la seva paraula. En primer lloc abordarem una sèrie de qüestions bàsiques... després farem una presentació de cada profeta i de la seva obra... i, finalment, oferirem una petita selecció bibliogràfica...» De fet, el llibre, de lectura fàcil i agradable, consta de dues parts, la primera per a introduir-nos en «El profetisme bíblic» (pp. 13-45), i la segona, per explicar-nos «Els profetes i els seus llibres» (pp. 49-129). Amb l'objectiu que la lectura d'uns «textos, a vegades estranys i incomprensibles, ens obri a una dimensió de la fe més dinàmica i més compromesa amb la vida».

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60